

και συντόμως ἐνηγολήθη. Ἴσως μάλιστα ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ φιλομάθεια συνέτεμε τόσον ἐλεινωδῶς τὴν ζωὴν του· ἴσως δι' αὐτὴν ἔφερε πρωτῶμος ἀκοίμητον εἰς τὰ σπλάγγνα του τὸν σκόληκα τῆς φθορᾶς καὶ ἐκ πολλοῦ ἤδη περιεφέρετο νεκρὸς περιπατητικὸς, ζῶν ἄβιος, εἶδος ἀμορφον, ὡς ἀπέθανεν, οὕτως εἰπεῖν, λεπτομερῶς καὶ ἀλληλοδιαδόχως!

Ποτάχις ὁ ἀγαθὸς καὶ οὕτως φιλόπατρις θεοῦ του Κ. Ῥήγας Παλαμῆδης προσῆλθεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν μεσιτεῖων ὑπὲρ τοῦ εὐρυστατοῦ τούτου νέου, καὶ ποτὲ μὲν εἰζητε αὐξήσιν τῆς συνταξέως του, ποιεῖ δὲ παράταξιν τῆς δεδομένης εἰς αὐτὸν προθεσμίας πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του! Ἄν ἐδύνατο νὰ προμαντεύσῃ ποῦ ἐμελλόν νὰ ἀπολήξωσιν οἱ ἀγῶνες οὗτοι...

Ἀλλ' ἤλειπε δικαίως ὅτι ὁ Σταθόπουλος ἤθελεν ὠφείηται τὴν πατριδα του, καὶ παρηγορήσει τοὺς συγγενεῖς του πόσον ἠπατήθη καὶ κατὰ τοῦτο, ἂν καὶ ἐμπεῖρος, εἰπερ τις ἄλλος, τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας! Ὁ νέος ἦτο πρωρισμένος βεβαίως νὰ διαπρέψῃ ἀλλ' εἶχε φανερὰν ἀνάγκην ἐναθρόντως· ἦτο προσεξηρημένος ἤδη ἀθητή· ἀλλὰ τὸ στάδιον ἐρχνὴ κλειστὸν εἰς αὐτὸν καὶ ἀμυνοθέτης· εἶλεπεν· ἐπειδὴ ὁ Σταθόπουλος, δὲν κατεδεχετο νὰ κολακεύῃ καὶ νὰ ἐξανδραποδίζηται, δὲν ἐγνώριζε τὴν βραδιουργίαν, ἡ ὅποια εὐδαικίμει καὶ θριαμβεύει εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ἐπειταδὸς ὁ πλεῖστός του ἦτο διανοητικὸς, μόνον δὲ θιαπῶται τῶν Μουσῶν

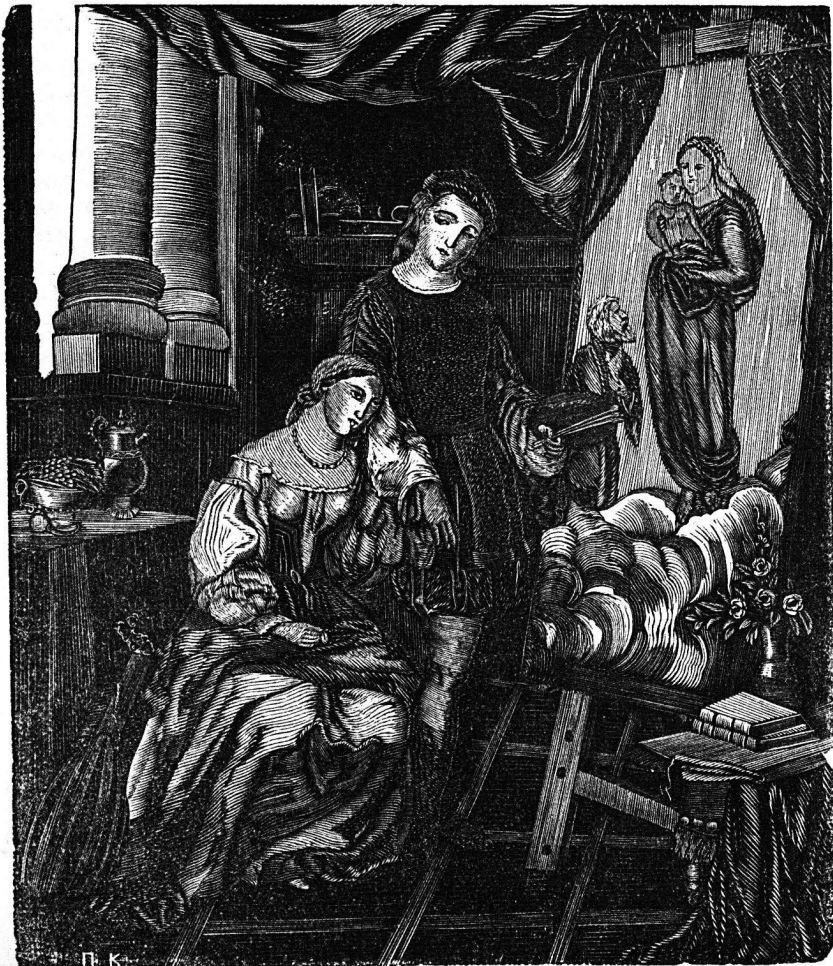
ἐδύνατο νὰ τὸν ἐκτιμήσωσιν· ἔκρεπε λοιπὸν ἀφ' αὐτοῦ νὰ παραγκωνισθῇ· οὕτως ἡ μελιχίος φωνὴ του διακρούσας ἀνήκουστος ὡς ἐν μέσῳ τοῦ κρωγμοῦ κοράκων, ἔπος, ὅθεν ἐμελλε νὰ διδάσκῃ, κατεσχέθη ἐξ ἐπιπέδου παρ' ἄλλων, ἡ δέκαθέδρα, ὅπου ἤθελε διαπρέψῃ πρὸς τοῦ χρόνου, ἐγένειεν ἔρμαιον τῶν σκευωριῶν, ἀλλὰ τῆς ἀγυντίας, ὄργανον κομματικῶν παραγωγῶν.

Ἄν ἤρχτο ἀπὸ τὴν Θάσον, ἡ ἀπὸ τὴν Αἴγρον ἴσως πλείστορον εὐφρέσσει καὶ ἐπετόγγανεν... Γοιαυτὴ ἐνίοτε ἐπικρατεῖ δικαιοσύνη καὶ φιλοκαλίαν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλληνικῆς εὐφυίας.

Ἄλλ' εἰς τί ἤθελε τῷ χρησιμεύσει ἡ ἀληθὴς σοφία, τὴν ὁποίαν δι' ἀτρυτῶν πόνων ἔλθῃ του ζωῆς ἐθηταύρισε, ἂν δὲν ἐμαθε νὰ διατελῇ αὐτὸς καὶ ἀτάραχος, ἀνώτερος δὲ τῶν περιπετειῶν τῆς γῆς, καθὼς καὶ τῶν εὐτελῶν παθῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα νοῦνται πολλαχίς οἱ διέποντες πρὸς καιρὸν τὰ δημόσια.

Γοιαυτὰ φρονὸν εὐχαριστήθη ἰδιωτικῶς τοὺς ἀγῶνας νὰ ὠρελῇ τὴν πατριδα, ἐν ᾧ ἐδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ ἐπιβόρῃ τῆς διδασκαλίας του εἰς πλατύτερον ὄριον. Προχωρήσας δὲ περαιτέρω εἰς τὴν τύρβην καὶ τοὺς σπαταμοὺς τοῦ βίου εἰδίξε καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς πατὴρ αἰσθηματα ἄλλα τὰ ὁποῖα ἐτίμων τόσον τὴν ψυχὴν καὶ τρυφεράν ψυχὴν του, ὅσον θλιβούσι καὶ σήμερον τοῦ συγγενεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀντικειμένον των.

Ἄλλ' ἂν μετὰ τούτου ἀνάτας συγχωρηταί καὶ

τοὺς φίλους νὰ ἐκφρασε τὸ πάθος τῆς καρδίας, ἐναμαθε νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὀλίγοι πατριῶτες παρ' ἡμᾶς ἔβουλησαν τὴν ἐλλειψὸς ἀγαθοῦ τεύτου καὶ μαθητοῦ ἀνδρός, ἡ ὅποια θρηνηεῖ εἰς κριτικὸν τὸν θαλατῶν του.

Ο ΡΑΦΑΗΛ

Ἡ εἰδὼν οὕτως τὰ τὸν κορυφαῖον ἰταλὸν ζωγράφον, οὐτινος τὸ ἔργον εἶχα θαυμάσειεν ὁ Κόσμος. Ἐπὶ τὸν ἕτερον ἡ Μνημοσύνη σχεδίασε τοῦ μεσοποδίου τούτου ἀνδρὸς ζωγραφίαν.

Ο Ραφαήλος.